

[Sigsgaard.]

gen er indstillet på en udvidelse af boligsektoren.

Mange taler begejstret om lovforslagets afsnit om storsanering, og det har vi også hørt her i dag, men vil bestemmelserne derom nogen sinde blive brugt? Jeg tvivler lidt på det, medmindre kriterierne ændres. For at gå ind i en storsanering vil det blive krævet, læser man, at den overvejende del af bebyggelsen, svarende til 75 pct. af ejendomsværdierne, står til nedrivning, men så slemt står det jo slet ikke til noget sted i landet. Selv på Nørrebro og Vesterbro i København har boligkommissionens undersøgelser, som det fremgår af dens årsberetning for 1967 på side 42, vist, at i mulige storsaneringsområder stod kun henholdsvis 53 pct. og 34 pct. af lejlighederne til nedrivning, og her er jo endda de erfaringsvis bedre erhvervslejemål udeladt. Så her kan bestemmelsen om storsaneringer ikke anvendes, hvis ikke reglerne ændres. Nye kriterier må ind i billedet. Hvis et område som helhed er f. eks. miljømæssigt og trafikmæssigt utilfredsstillende, og hvis boligerne jævnt hen er for små, bør det tale stærkt for storsanering oven i eventuelle andre kriterier.

I bemærkningerne til § 29 i saneringslovforslaget tales der om, at boliger, som er erklæret uegnet til beboelse, midlertidigt kan tænkes udlejet til unge under uddannelse, til ægtepar uden børn og måske til ældre. Dertil vil jeg med det samme sige, at tanken er ikke tiltalende. Når samfundet lader masser af mennesker stå uden bolig, og når man rydder hele ejendomme for beboere, uden at der sker mere, er det forståeligt, at boligløse rykker ind, det er én side af sagen; men reglen bør være, at tømte, kondemnerede ejendomme rives ned, og at der hurtigt bygges nyt, hvis der skal det efter planen. Når en bolig er erklæret for uegnet til menneskebolig, så er den ikke god nok hverken til den ene eller den anden befolkningsgruppe, og for resten ville det næsten også være lidt for let for regeringen

på den måde at slippe ud af sit dilemma med kollegiebyggeriet.

I kapitlet om genhusning siges det, at erstatningsboligudvalget får en vis rådgivende virksomhed, indtil beboerne har fået en erstatningsbolig, og det er udmærket, men næppe nok. Der er stort behov for rådgivning også efter indflytning i erstatningsboligerne; problemerne i forbindelse med miljøændringen er ikke kun af økonomisk art.

I øvrigt kunne en udvidelse af bestemmelsen om storsaneringen, så den virkelig kan bruges, plus en effektivisering af planlægningen betyde, at der i en bydel kan gennemføres, hvad man kan kalde rullende saneringer, sådan at der samtidig med nedrivningen i saneringsområde nr. 2 bygges nyt op på saneringsområde nr. 1 ved siden af. Derved bliver det muligt, at mange af de udsanerede kan blive i deres eget kvarter, og det vil jo nok være værdifuldt. Det stiller visse krav til huslejelovgivningen, det er klart, og til boligsikringsordninger m. v. Men forudsætningen er som sagt også, at kapitlet om storsaneringer udformes sådan, at det virkelig kan bruges.

Hvad angår kapitlet om oversigts- og tidsfølgeplaner, kan jeg tilslutte mig det, men er enig med fru Else-Merete Ross i, at de nok altid burde offentliggøres.

Lovforslaget om ændring af Københavns byggelov takker jeg for. Jeg har i årevis været med til at tigge og bede om ændringer, der muliggjorde gårdrydninger, men det skal siges lige ud, at den socialdemokratiske regering strittede imod her. Vi tager forbehold over for, om gårdforbedringer altid og fuldt ud skal kunne give grundlag for leje-forhøjelser med stigende ejendomspriser til følge, for det sidste skal man jo gøre sig klart. Mange mangler, mange uhumske forhold, skyldes jo simpelt hen dårlig vedligeholdelse.

Med disse bemærkninger har jeg altså tilkendegivet velvilje over for lovforslagene, men også peget på enkeltheder, der bør